

Telegraful

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei, — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor

un șir pețit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Cuvântarea

rostită de I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului, Duminică 1 Noembrie a. c., în Catedrala mitropolitană, cu prilejul sfințirii steagurilor Universității Daciei Superioare

Domnilor Generali,
Domnule Rector,
Iubiți studenți,
Iubiții mei fii sufletești,

Universitatea în pribegie a Ardealului aprinde pentru un nou an academic flacăra ei de suflet și de putere românească.

Semnul în numele căruia pornește la lucru, este steagul Patriei. Prin știința și cultura propoveduite de pe amvoanele ei de lumină, Universitatea voeste să servească idealul național reprezentat de aceste steaguri. Prin ideile ce le va turna în inimile tinerilor noștri, ea vrea să strângă și mai mult puterile în creștere ale neamului în jurul marilor lozinci și datorii ale generației de azi.

Iubiți studenți, steagurile ce Vi le predă în grijă Universitatea dela primul contact al Vostru cu ea, rezumă și simbolizează finta supremă ce o urmărește ea cu Voi.

Universitatea Ardealului pune ca scop ultim al întregii ei activități aprinderea iubirii de neam în sufletele Voastre și sporirea conștiinței Voastre de Români, obligați să dați totul pentru apărarea și mărirea Țării.

Steagul concentrează în el patrimoniul național. El ne înfățișează toată comoara etnicului nostru, sufletul strămoșilor și al părinților noștri cu simțirile și concepțiile lui.

Universitatea întâmpinându-Vă la intrarea Voastră în ea cu steagul național, Vă spune că pășirea Voastră în acest aeropag al culturii, în această lume a ideilor, nu trebuie să însemne o înstrăi-

nare a Voastră de vatra spirituală a poporului, ci o și mai deplină concentrare în jurul ei.

Steagul reprezintă însă neamul nu ca realitate statică, ci ca forță în marș, ca voință de victorie prin luptă și sacrificiu.

În jurul steagului nu există altă atitudine decât de mișcare hotărâtă înainte spre realizarea idealurilor naționale.

Steagul activează voința și încordează hotărârea.

Universitatea chemându-Vă în jurul steagului, Vă angajează la o viață dinamică în slujba neamului.

Cei ce se adună în jurul steagului, trebuie să simtă că ceea ce reprezintă el trebuie să triumfe, că steagul e totul, iar ființa lor proprie n'are o valoare decât ca instrument de realizare a poruncilor ce emană din el.

Voi, iubiți tineri, contemporani cu Ardealul sfâșiat și îndoliat, aveți o mare misiune. Steagul național Vă grăește cu o insistență unică.

El Vă cere să nu-l păstrați ca pe un obiect decorativ, ci să-l duceți peste linia despărțitoare de frați în cuprinsul Ardealului mucenicit.

Într-o zi, care nu va putea să întârzie prea mult, va trebui să porniți din sălile Universității ca din niște cuiburi de vultur, purtând lumina tricolorului în părțile fărăi ce azi gem în umbra suferinții.

Dumnezeu să binecuvinteze steagurile Voastre și să Vă dea puterea să le acoperiți de o glorie reală și neperitoare.

celelalte realități. Ortodoxia — trunchiu originar al creștinismului — va avea odată un cuvânt greu de spus și în această problemă. Deocamdată ea își mărturisește crezul sub zările Occidentului și mărturisirea ei e o chemare către izvoarele originare ale vieții creștine, e plinătate de har și deschidere de orizonturi..

La Sonderhausen a vorbit prof. N. Arseniev despre «Mistica creștină a Orientului». O perspectivă caracteristică pentru Ortodoxie, nu și pentru protestantism. Protestantismul are foarte puțină înțelegere pentru trăirea mistică. Și e firesc: unde lipsește Biserica în sens obiectiv și individul iese în evidență, misticismul e mai curând o deviație decât o linie de sănătoasă realizare creștină. Numai în cadrul Bisericii, el este cale de desăvârșire și transfigurare. Psihologia sectară e o dovadă în acest sens..

Într-o astfel de atmosferă, dacă nu refractară, în orice caz streină trăirii mistice, orice prezentare a misticismului oriental ia caracter apologetic. De aceea prima parte a conferinței prof. N. Arseniev a fost o justificare a misticei în fața prejudecăților raționaliste. Că mistica ar reprezenta fuga, retragerea din viață; că ar fi o experiență patologică; în fine că e ceva excepțional, cu totul personal, nu o experiență general-umană. Dacă mistica e într'adevăr o renunțare, nu este renunțare la viață, ci dimpotrivă: câștigarea adevăratei vieți, care este temelia și izvorul oricărei vieți umane. Cât despre patologia stărilor mistice, e un fapt căruia i s'au lămurit de mult nedumeririle: trăirea mistică nu e o stare patologică, ci cea mai sănătoasă plinire a nostalgiilor spiritului. În sfârșit, mistica nu e ceva extraordinar. Ea e sămburele fierbinte al vieții: e o realitate centrală și — de aceea — generală, comună, deschisă tuturor. Căci ce este — în ultima analiză — experiența mistică?

Este: «a fi cuprins de covârșitoarea prezență a lui Dumnezeu». Or acest sentiment al măreției divine care covârșește nimicnicia noastră de lut, este însăși trăirea religioasă în esențialitatea ei. Religia e raportul real, personal dintre Dumnezeu și om. Mistica este experiența acestui raport: sufletul e cuprins și «făcut prizonier» de covârșitoarea prezență a Dumnezeirii. De aceea nu există Religie fără Mistică: ea e sămburele intern al oricărei religii. Cu atât mai mult al religiei creștine.

Care este specificul misticei creștine? — Este faptul că e o mistică reală, concretă. Nu e o mistică pierdută în valurile tulburi ale panteismului, ci o trăire concentrată asupra persoanei concrete a lui Iisus. «Persoana Lui, așa cum a apărut între noi: aceasta este focarul și conținutul misticei creștine. Și în El toată plinătatea dumnezeirii, comunitatea cu Tatăl. Căci în El locuște trupește toată plinătatea Dumnezeirii (Colos. 2, 9)». Aceasta este esența Evangheliilor și a creștinismului primar. «Ca-

racteristic pentru experiența creștinismului primar și a creștinismului în genere este că stăpânitoarea, covârșitoarea prezență a lui Dumnezeu, prezența Plinătății se descoperă în ființa concretă a lui Iisus Hristos». Acesta e tot conținutul Noului Testament: prezența lui Dumnezeu în Iisus Hristos. Noi le-am văzut cu ochii noștri, am auzit cu urechile noastre, am pipăit cu mâinile noastre — și am crezut. Ceva nemaiauzit, ceva dumnezeiesc: Dumnezeu însuși întrupat.. E o taină ale cărei adâncimi cutremură, amețesc, uimesc, îngenunchează, robesc. Experiența ei sparge încăperile sufletului, îl înaripează cu o bucurie și o lumină supranaturală, îl face să se simtă răpit sub noi orizonturi, apostol al lui Hristos, mlădiță a butucului viei. Este ceea ce mărturisea Origen, când spunea că singurul loc din lume unde îngenunchiem într'adevăr în sânul lui Dumnezeu este întruparea Domnului, înomenirea Fiului lui Dumnezeu. Prin El și în El privim veșnicia. De aceea bucuria pascală are o așa mare importanță: în Inviere, Dumnezeirea lui Iisus se revelează ca pe o culme dominatoare. De aceea mistica creștină e o mistică a Invierii, o mistică a transfigurării în Iisus Hristos. Aceasta mai ales în Orient. Dar în același timp și a crucificării: «M'am răstignit împreună cu Hristos. De aceea nu mai trăesc eu, ci Hristos trăește în mine» (Gal. 2, 19).

...Și citate din Pateric și Filocalie ilustrează toată grandoarea de smerenie, crucificare și iluminare a misticei orientale. Ea nu se apleacă numai asupra Unei personalități istorice: inima ei e în prezența vie, actuală a lui Iisus. El nu e numai Crucificatul și Inviatul: «El este Cel viu. El e prezență, aici, acum, în noi... deși acum într'un chip intern, nevăzut ochilor trupești. Dar nu mai puțin real. Căci El însuși este noua Viață, prin care trăim — El în noi și noi în El... Nu numai noi orizonturi-morale, cosmice, istorice: o totală răsturnare a vieții lăuntrice.

...Viața mea, din care eu trăesc, toți trăim.. El butucul viei, noi mlădițele (Ioan 15).. Nu o cunoștință nouă, ci o viață nouă: noi, cari ne îmbrăcăm în Hristos tot mai mult, suntem tot mai mult de Hristos cuprinși și transformați, creștem în Hristos, devenim o parte din viața Lui, acesta este conținutul creștinismului». Hristos «activ și viu în noi ca prezență reală-mistică, ca realitate prezentă, vie»..

Această uniune mistică, prin care nu eu trăesc, ci Hristos trăește în mine, este numai o favoare excepțională, individuală: ea devine trăire colectivă, mistică a întregii comunități creștine, în taina sfântă a dumnezeieștii Euharistii. Aceasta este vatra de taină, a cărei flacără stăntă aprinde atât sufletul individual, cât și pe cel colectiv.

Liturghia Orientului este experiența cea mai adâncă a inimii intime,

Impresii din Sonderhausen

III

Confruntări

Conferințe ecumenice. De ce ecumenice? Pentru că interesul Academiei — Luther nu se mărginește la protestantism, ci — inspirată din spiritul ecumenic de după războiul mondial — îmbrățișează în dragoste frățescă și pe celelalte confesiuni creștine. Deși — în treacăt fie spus — delimitările față de catolicism sunt destul de categorice și nici decum ecumenice. De aceea cu toată mișcarea biblică din sânul catolicismului, cu toate reformele adoptate dela protestanți — și cu toate spiritele supraconfesionale cari mărturisesc și doresc o apropiere — dacă nu chiar unire — între catolicism și protestantism, zările unei astfel de uniri nu mi se par apropiate. Față de Ortodoxie există, în schimb, o mișcătoare simpatie, deși perspectiva ortodoxă nu le este decât în parte accesibilă. Ecumenismul protestant nu este identic cu ecumenismul ortodox. Prin para-

dox, ei definesc ca ecumenic ceea ce fiecărei confesiuni creștine îi este în chip deosebit specific. El nu tinde spre o nivelare, spre o «turmă și un păstor» — ci respectând în fiecare Biserică o formă istorică necesară, chiar voită de Dumnezeu — mărturisește voința de a nu reduce o formă la alta și de a întări între ele numai conștiința creștină a iubirii frățești. E un ecumenism care se pleacă în fața realităților istorice, îi e teamă să te înfrunte. Dimpotrivă: le accentuează, pentruca să țese între ele pânza unei unități sentimentale. Și totuși dincolo de aceste realități istorice trebuie să existe unitatea de viață și credință (dogmă și trăire), care constituie esența creștinismului. Căci — să nu uităm — dacă despărțirea apare istoric condiționată, unitatea este sădită în inima Bisericii creștine: ea e realitatea trupului mistic al lui Hristos, realitate mai adâncă decât toate

în umilință și transfigurare, în lacrimi și bucurie, în cunoaștere și iubire, dintre Hristos și comunitatea creștină: în ea prezența lui Hristos pe pământ și o realitate care sfințește, luminează și transfigurează firea.

...Sunt variate aspecte ale misticei orientale, văzute în lumina fugară a unui fulger. Câtă plinătate, câtă bogăție de viață cuprinde fiecare în parte! Această bucurie a unei mai largi prezențe o vom gusta la apariția cărții în pregătire, din care referința a fost numai o schiță rezumativă. Deasă de gânduri, involburată, cuprinzătoare ca un suvoi, luminoasă ca o boltă bizantină... Desigur spiritul protestant încă nu se poate acomoda acestor realități: e greu să fie convertit dela credința la vedere, dela morală la trăire...

...Dar Ortodoxia are rădăcinile fecundității ei veșnice, a Adevărului ei, în această transfigurare mistică în Iisus Hristos. Căci El este Adevărul, Calea și Viața. El e Invierea. Invierea Neamurilor. Invierea Ortodoxiei. Puterea ei de biruință.

Diacon N. MLADIN

Inaugurarea căminului și a Școlii industriale de ucenici dela Uzinele Mârșă—Avrig

Sâmbătă 24 Octomvrie a. c. s'a făcut în Valea Mârșei, la Uzinele de acolo, o înălțătoare solemnitate. Au luat parte I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, dl Iuliu Hațeganu, Rectorul Universității din Sibiu, dl prof. universitar O. Ghibu, dl Insp. Regman, păr. consilier Gh. Secaș, diacon A. Scurtu etc.

Dl Colonel Popovici, directorul Uzinelor Mârșă, a condus mai întâi pe I. P. S. Sa, arătându-i o parte din instalațiile de mari proporții ale uzinei.

La ora 10:30 s'a săvârșit sfințirea apei, cu rugăciuni speciale pentru inaugurarea școlii și a căminului de ucenici.

A luat apoi cuvântul I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, dând luminate sfaturi ucenicilor.

În afară de cei 200 ucenici, au luat parte la serbare peste 1000 de muncitori, apoi personalul întreprinderii cu familiile.

La ora 11:30, în sala încăpătoare a căminului de ucenici, s'a desfășurat un program festiv bine reușit, din partea ucenicilor. În cadrul serbarii, inspector M. S. O. S. și dl Colonel Popovici, directorul uzinelor.

La Chișinău și la Cernăuți s'au desfășurat, Sâmbătă și Duminecă, mărețe manifestări de patriotism, de tărie în credință și de adânc devotament al poporului basarabean și bucovinean, către țară, Rege și Mareșalul Conducător.

Serbările au fost onorate cu înalta prezență a Majestăților Lor Regele Mihai I și Regina-Mamă Elena, și cu participarea membrilor guvernului, a demnitarilor bisericesti, civili și militari și alte distinse persoane.

Cu acest prilej s'a inaugurat „Expoziția Desrobirii” la Chișinău, și „Expoziția Bucovina Reîntregită” la Cernăuți.

La serviciul religios din catedrala Chișinăului un sobor de preoți, în frunte cu PP. SS. LL. episcopii Etreim și Partenie Clopron al Armatei, au înălțat rugăciuni pentru sănătatea Majestăților Lor Regele Mihai și Regina-Mamă Elena, a Mareșalului desrobitor de țară și pentru slava armatei române. În aceeași zi s'a sfințit din nou catedrala Chișinăului, pângărită de cotropitori, și refăcută de credincioșii din tot cuprinsul țării.

Expozițiile, una la Chișinău, alta la Cernăuți, au arătat vizitatorilor comorile ce cuprinde pământul celor două provincii românești desrobite, și ce muncă s'a depus de mintea și brațul fraților noștri basarabeni și bucovineni, pentru ca, într'un timp relativ scurt, să se înăptuească redresarea acestor ținuturi frumoase și primtoare.

Mila Creștină

V (1)

Dată fiind ușurința cu care oricine poate sesiza lipsurile și suferințele truștești, nu mai stăruim asupra lor. Ele-s cuprinse și indicate lămurit în cele șapte fapte ale îndurării truștești definite de Biserica creștină.

În schimb, faptul că lipsurile și suferințele sufletești sunt mai greu de sesizat și alinat, precum și importanța lor deosebită ne fac să insistăm în mod special asupra faptelor îndurării sufletești. Înainte de a face acest lucru, mai amintim că această înșirare sau clarificare este foarte veche și anume o găsim deja în veacul al 13 lea, când a fost pusă în clasicul și sfântul număr de 7; firește, experiența pe care o închide în sine această clasificare e mult mai veche, căci ea nu-i rezultatul unor teoretizări de ordin moral, ci-i luată din viața de toate zilele. Ca de obicei, și aici practica a premers teoriei.

Cele șapte fapte ale îndurării sufletești răspund nemijlocit și expres trebuințelor sufletești ale aproapelui ca pâinea, flămândului și medicamentul, bolnavului. Privind cu băgare de seamă clarificarea lor, oricine poate observa că fiecare faptă poartă caracterul unui răspuns la necazuri și noi care pot învăli pe orice ins, pentru că sunt așa de profund umane și că numitele fapte sunt modul corect al întâmpinării acestora.

Cum lipsurile și suferințele trupului sunt mai vizibile și ușor sesizabile, oricine cugetă și simte cu adevărat omeneste acceptă fără multă vorbă îndurarea de a le alina. Că există foame, frig, sete, etc. nu poate nega nimenea și în consecință nu pune în discuție obligația de a ajuta pe cei ce suferă de ele.

Nu tot așa e cazul cu lipsurile și suferințele sufletești; atitudinea oamenilor față de acestea e cu totul alta. Mulți susțin sus și tare că cerința acestora privește numai pe cei ce suferă și ei înșiși au să-și dea răspunsul, față de lumea înconjurătoare ei trebuie să tacă și să se ascundă. De aceea oblabduirea lor o socotesc ca un gest împotriva spiritului vremii, ca risipire de forțe și mijloace de viață, ca lipsă de cumpătate și chivernisire.

Acestea sunt pur și simplu mofuri și «modernisme», care uită că omul are un suflet ce are — ca și trupul — trebuințe și necesități, fără de care nu poate trăi și care pot fi turburate sau hrănite fals. Omul are o inimă care nu-i numai aptă de singurătate eroică, ci și de porniri care pot fi flămânde sau setoase, goale sau înghețate de frig. Cea mai elementară știință despre om știe că fiecare ins e slab, că slăbiciunile sale se arată tocmai în aceea că nu-i «autarc», adevărat nu-i în stare cu puterea proprie și singur să câștige pâinea sufletului său; că el e avizat la comunitate și apt de aceasta. Dacă în domeniul vieții fizice Robinson e cugtabil, în cel al vieții spirituale e o absurditate. Omul are trebuință de oameni.

După aceste preliminarii, trecem la fiecare faptă a îndurării sufletești în parte:

1. *A îndemna pe cei păcătoși la pocăință.* A îndrepta pe cei păcătoși, însemnează a voi să-i eliberezi de răul vinei și de consecințele ei. Nu-și pune cine ia în serios pericolul ne-l paște pe păcătos, numai cine-i convins de realitatea înspăimântătoare a păcatului e gata să vină în ajutorul păcătosului. Îndreptarea lui poate să fie și o faptă a dreptății (ca de altfel și faptele îndurării truștești), dacă are în privire înainte de toate răul, pe

care-l constituie prezența păcatului pentru binele comun. Însă îndreptarea frățască nu are în vedere păcatul și consecințele acestuia, ci pe păcătos; pe acesta vrea să-l izbăvească și elibereze.

Cât privește îndatorirea practică a acestor fapte a îndurării sufletești, observăm că ea nu revine numai funcțiilor respective, ci tuturor: «Cine neglijează îndreptarea frățască — zice fer. Augustin — acționează mai rău decât cel care păcătuiește». Ea-i liberă de a iubire, deși îndatoritoare ca și aceasta. Însăși Sf. Scriptură ne poruncește: «Dacă frațele tău greșeste, atunci du-te și-l ceartă între patru ochi».

Ca norme în această privință dăm următoarele: Certarea e permisă numai acolo, unde competența e indiscutabilă. Este a se observa chiar o graniță a competenței, căci după cum numai acela poate și trebuie să dea care posedă deajuns, tot așa trebuie să se încerce în muștrare și îndreptare numai acela, care posedă acea putere de judecată care-l face apt de a îndrepta greșelile altora.

Singur zelul nu poate face nimic. Totdeauna trebuie să observăm regula înțelepciunii creștine, mămă tuturor virtuților, precum și aceea a unei tactici cât mai desăvârșite. Certarea frățască în sensul strict al cuvântului e mai mult decât un «prim ajutor», ea stăruie până la împlinirea scopului. Ea presupune obiectivitate, smerenie, lipsă de invidie, sinceritate și loialitate, dar mai ales abnegație și dragoste frățască. Rezultatul ei este totdeauna problematic și încercarea ei se face totdeauna numai cu nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu.

Certarea și îndreptarea frățască este o întreprindere foarte delicată și anevoioasă; de multe ori, ele duc la un rezultat al totul altul decât cel urmărit de noi. Faptul acesta nu constituie un argument serios împotriva lor, pentru că ceea ce-i anevoios nu-i numai decât și irealizabil. În exercitarea lor trebuie destoinicie și stăruință eroică, căci omul nu poate fi transformat dint'odată.

Opera sfătuirii și îndreptării frățeste presupune un dar special, darul sfătuirii, care revine lucrării Sf. Duh. Acesta trebuie să fie însoțit de o zestre naturală corespunzătoare: daruri ale spiritului și ale inimii, conștiințiozitate pură, cea mai deplină libertate de sine, cea mai înaltă conștiință a responsabilității, privire inconștientă asupra puterilor și slăbiciunilor semenului respectiv, pentru a-l cântări cu măsură dreaptă, renunță la încăpățănare și precepte favorite, respect profund — în caz de claritate neînduplecată a hotărârii — față de unicătatea și specificul destinului strein, ca celce întreabă să nu fie siluit în niciun fel, ci să-și păstreze libertatea pe care nici un sfat n'o poate desființa: și anume libertatea deciderii, dacă el vrea sau nu să primească sfatul.

E evident, că sfătuitorul trebuie să posede mai întâiu de toate arta convorbirii și mai ales a ascultării. A asculta însemnează a-ți deschide inima, pentru a lăsa să intre ca un oaspe ceea ce un altul are să-ți spună; cu respect, fără grabă, ca streinul să-și desvelească inima, fără a-l acoperi cu înțelepciuni, cu ajutorul tău. Aceasta-i un lucru foarte greu, care cere stăpânire de sine, politețe bine învățată și chiar modestie veritabilă, care nu socotește de pierdere ireparabilă pentru lume faptul că înțelepciunea proprie nu poate fi expusă deplin. Aceasta cere răbdare, care are

timp și repetiții, ceremonie și minuțiozitate și — ceea ce cade greu oamenilor mândri — chiar răbdarea înfumurării și jocului de păun a celui ce-ți vorbește.

De asemenea trebuie să cântărim bine răspunsul și să așteptăm, să-l dăm cu ușurință, chiar dacă am sta «ca prostul» și s'ar părea că n'avem nimic de spus, nu trebuie să ne temem, ca odată de fapt să nu avem nici un răspuns gata, chiar nici o «părere asupra»... Trebuie să ascultăm ca un duhovnic, s'auzیم ca și când n'am auzi, trebuie să nu mai știm nimic despre aceasta, dacă îl întâlnim pe convorbitor aiurea. Noi avem numai un singur serviciu de prestat: să ascultăm, pentru că celălalt să poată vorbi. Noi trebuie să dispărem și mâine va fi altul în locul nostru.

Trebuie să ascultăm chiar dacă respectivul devine neplăcut, agresiv și plin de acuze; aceasta înseamnă să stai ca la dentist, liniștit și cu respirația lungă până ce termină celălalt; nu în respingere cloctitoare, nu adunând munițiuni întru ofensivă în timpul ascultării, nu cuirasându-te împotriva a orice vedere, ci și în acest caz să lași pe vecin să-ți cunoască fața ta adevărată.

O atare artă a convorbirii are o minunată putere creatoare, căci duce la rezultate nebănuite.

2. *A învăța pe cei neștiutori dreapta credință.* Porunca aceasta odihnește pe temelie faptul că omul e apt de a cunoaște și a mijloci adevărului. Ea-i inspirată din realitatea necesității inevitabile a adevărului pentru om. Omul are nevoie de adevăr, însetează după el și nu-i indiferent că el ajunge sau nu la acesta, e tulburat dacă i se reține pe nedrept sau dacă e falsificat. Știința sănătoasă nu-i privilegiul cătorva puțini, ci un drept al tuturor, pentru că ignoranța asupra lui Dumnezeu, asupra sa însuși, asupra lumii este o lipsă cumplită, o nefericire crudă... Viața fiecărui om e determinată de spirit, chiar și viața celor mai săraci și incultți, pentru că și fapta și străduința lor este mănăță și hrănită până în lăuntru trupescului și lumescului de ceea ce socotesc ei bun, corect, important și real. De aceea ei au pretenția justă și necondiționată de a primi răspuns valabil și normativ în problemele fundamentale ale existenței și mai ales în aceea a mântuirii și fericirii. Căci numai adevărul autentic creștin izbăvește integral.

De aceea a învăța pe cei neștiutori dreapta credință, este o faptă preferată a iubirii îndurătoare, pentru că cuprinde în sine un element esențial și inevitabil al mântuirii și fericirii, pentru că milostivirea trebuie să fie plină de respect profund, de înțelegere și responsabilitate, pentru a satisface această lipsă. În fiecare dascăl veritabil trebuie să trăiască o scântee din această pasiune; din acest foc al luminării altuia; cu atât mai vărtos în acela care știe că împărtășește ceea ce-i mai important, mai roditor și mai de neapărată trebuință la întărirea și realizarea deplină a vieții umane. Acesta-i argumentul care a determinat Biserica creștină să ducă cu mari jertfe lumina culturii și a Evangheliei până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului.

«A învăța pe cei neștiutori dreapta credință, însemnează că fiecărui creștin adevărat îi incumbă îndatorirea și misiunea de a purta mai departe solia bucuriei creștine, a da unui om tânăr, în întunecimile vieții, un răspuns cu adevărat luminător și îndrumător, a apăra un adevăr adevărat, a risipi prejudecățile cu privire la adevărul mântuitor, a trezi interes față de problemele spirituale și de a comunica cu recunoștință lumina primită.

Această operă de învățare nu este a se limita pur și simplu la for-

marea și înzestrarea școlară. Căci și «exemplul bun» este instruire în acest sens.

Despre obligativitatea imperioasă (și mai imperioasă în atari vremuri!) a exercitării acestei misiuni socotim de prisos a mai vorbi și ne mărginim a induce că un cugetător creștin a spus următoarele: «Cine posedă un cuvânt al vieții și nu-l transmite mai departe, acela se aseamănă unui om care în timpul foametei are grâu în hambare și lasă pe flămânzi să cadă în pragul său».

3. *A ne ruga lui Dumnezeu pentru aproapele nostru:* Cât de uitată este astăzi această poruncă a iubirii creștine! De fapt, această faptă — care într'un fel ar «fi cea mai ușoară» — a primit un loc vitreg în munca zilei noastre.

Dacă am înțelege-o corect, rugăciunea de mijlocire ar putea oarecum să cuprindă în sine și să desăvârșească toate celelalte fapte ale îndurării sufletești și le ar putea chiar înlocui, dacă toate celelate ar fi făcute imposibile. Și un bolnav sau un pușcăriaș, care nu mai vede nici un om, poate ruga pe Dumnezeu să lumineze spiritele, să mângâie pe cei in-tristați, să îndrepte pe păcătoși, etc.

Cauza neglijării acestei îndatoriri este slăbirea sau dispariția credinței în puterea rugăciunii. De fapt, care din-tre cetățenii «veacului luminii» poate crede real că acea luptă dela Lepanto, adecă salvarea Europei de Islam, a fost câștigată nu numai prin tactică strategică și cu tunurile, ci și cu «armele rugăciunii»? Cine mai crede că rugăciunea în viața neamului nostru a fost pârgă de rezistență în fața atâtor vitregii ale istoriei? Cine din noi mai crede că cu atari fapte fizic necântăribile se scrie istoria și se schimbă fața lumii? Din nenorocire, puțin mai cred.

Pentru că cei mai mulți dintre noi am uitat că cuvintele Mântuitorului, care garantează rugăciunii noastre ascultare, aparțin la cele mai mișcătoare și energice cuvinte ale Evangheliei, lămurite prin pildă și întărite prin făgăduință solemnă: «Eu mă duc la Tatăl meu și orice veți cere în numele meu, aceea voi face. De veți cere ceva în numele meu, eu voi face» (Ioan 14, 12—14).

Pentru că chipul lui Dumnezeu pe care-l zugrăvim în inima noastră nu-i totdeauna cel adevărat. Căci cine cu trudă a rășbit din faza de «prunc» în aceea de «bărbat» în cele ale religiunii creștine, cine leapădă în fine dela sine familiaritatea cu sfinții, care stă înainte de propriuzisa întâlnire cu Dumnezeu, relațiunea personală greoaie în rugăciune, care consideră religiunea ca pe una ce oferă fericire nu prea mare, acela trebuie să se depărteze de modul curent al rugăciunii de intervenție. El, ai cărui ochi încep să se ridice în fața măreției infinite a lui Dumnezeu, trebuie să întrebe: Poate rugăciunea mea modestă să schimbe hotărârea eternă a lui Dumnezeu? Se poate ca ceea ce în orbia mea îmi pare «însemnat» să fie și înaintea lui Dumnezeu așa? Se poate ca Dumnezeu să facă milostivirea Sa față de un alt om, pe care îl iubește cel puțin tot așa de mult ca și pe mine și a cărui lipsă El o cunoaște mult mai bine decât mine, — dependentă de faptul dacă eu mă rog sau nu pentru el? Și totmai pe această acceptare și prețuire se clădește rugăciunea pentru altul. Dacă n'ar fi așa, Dumnezeu ar da tuturor lipsiților în măsură indiferentă de ruga noastră.

Numai un om credincios până în adâncurile sale poate simți că Dumnezeu ascultă rugăciunea pentru altul. O auzire a ei este ceva minunat, ceva tare «în limitele decretului și totuși» e omului dela natură știut, că aceasta trebuie să existe. Au existat și există locuri de pelerinaj ale păgâ-

nilor, în care cei cuprinși de cele mai grele lipsuri așteaptă salvatorul, ca și când «ar trebui» să existe acesta, căci există o «inimă sensibilă peste nouri», care ascultă cu bunătate la suspinele grele din adâncuri. Scandal pentru rațiunea rece, pentru inimă e o certitudine, că există această întâlnire a două ființe libere, pe care o numim ascultare: căci dacă se adresează o rugăciune liberă lui Dumnezeu, El o aude și-și coboară milostiv liberă Sa atotputernicie.

E aceasta un scandal numai pentru rațiune, care și-a făcut o imagine despre Dumnezeu și a marcat granițele ce arată cât de departe se cade a merge cu sublimitatea și demnitatea lui Dumnezeu, ca și când iubirea divină, care s'a intrupat pentru a fi fratele nostru, n'ar fi depășit de mult toate granițele. Cine crede în această iubire nemărginită, nu trebuie să îndrăznească a crede și în ascultarea rugăciunii pentru altul?! Minunile ce le-a făcut Mântuitorul la rugămintea altora, sunt o dovadă pentru aceasta. *Pentru că El vrea ca milostivirea Sa față de semenul nostru să se facă prin mâna noastră, să depindă de inima noastră.* Pentru că vrea ca să fim ajutați unii prin alții, să ne izbăvim în dragoste și solidaritate comunitară. Și e un privilegiu, o grație că noi putem aduce unul altuia izbăvire, fie prin cuvânt și faptă, fie rugându-ne la Dumnezeu.

Glăsuț Domnului către preoți

Nu te teme, ci crede numai! (Luca 8, 50)

Cu ajutorul scumpului nostru Mântuitor, vreau ca din Evangheliile duminicale, sau din alte pericoape evanghelice, să ascult cu inima mea de preot și să însemn aici, pentru noi, pentru toți, **glăsuț Domnului către preoți**. Căci în orice pericopă sau pildă evanghelică, Domnul grăește în multe feluri, și grăește fiecăruia după starea sa socială sau morală și chiar după vârstă. Aici e minunea cuvântului dumnezeesc: ca și vorbirea apostollor în limbi în ziua Cincizecimii, glasul Domnului grăește tuturor deodată și fiecăruia în parte, potrivit cu starea sa. Aceaș pildă sau învățătură a Evangheliei vorbește și tinărului și bătrânului, și preotului și mireanului, și bogatului și săracului.

De pildă, în Evanghelia din această Duminică, cu învierea ficei lui Iair, Domnul Iisus grăește și tinerilor și bătrânilor, și preoților și mirenilor, și părinților și copiilor, fiecăruia potrivit cu starea sa. Tinerilor le spune că moartea nu-i ocolește, părinților le pune înainte pilda lui Iair, iar copiilor le arată ce minunată e dragostea părintească, și așa mai departe.

Dar mi se pare foarte interesant să știu care e *glăsuț Domnului către preoți* în această pericopă evanghelică? Desigur că fiecare preot, meditănd asupra acestei Evanghelii, va auzi în inima lui un anumit glas al Domnului către sine, potrivit cu misiunea lui de preot și cu starea lui sufletească. Inșă eu vreau să aud aici glasul Domnului către toți preoții. Dar și când e vorba de misiunea preotului în general, glasul Domnului ne grăește în această pericopă evanghelică, în multe feluri despre multe chestiuni. Fiecare verset ne vorbește despre ceva deosebit. De aceea eu acum mă opresc numai asupra versetului de mai sus: «Nu te teme, ci crede numai» (Luca 8, 50).

Pilda lui Iair

Așa dar bietul Iair își avea fiica greu bolnavă și auzind că Domnul Iisus trece prin părțile acelea, a alergat la El și aruncându-se înaintea Lui l-a rugat să vină să i-o vindece. O, cât de răspicat este aici *glăsuț Domnului către preoți*, căci și ei sunt *părinți* și au nu numai o fică, ci sute de fii și fice cari sunt bolnavi sufletești și unii chiar trag să moară. Evanghelia ne arată pe acest Iair mal ales nouă preoților, și fapta lui de dragoste pentru fică și credință în Domnul, ne mustră și ne în-

O țară în care omul se roagă puțin, în care locurile de rugăciune sunt distruse, devine o pustie spirituală, întocmai ca o regiune în care pădurile sunt tăiate, izvoarele scurse și râurile astupate cu nămol. Dacă ne cade greu a crede că Dumnezeu trimite har și face minuni la rugămintea noastră, ce motiv avem să credem, că El va face o minune, pur și simplu pentru că nu ne rugăm?

Cea mai măreață realizare a rugăciunii pentru alții — după Mântuitorul — a prestat-o călugărismul activ. Și azi trăesc mulți necunoscuți, poate bolnavi și singuratici, uitați și neprețuiți de lume, din a căror bogăție a rugăciunii trăim și noi. Nu ști s'a întâmplat că într'un moment de oboseală și ologire te-a bătut ca o suflare de vânt streină, care ți-a adus din îndepărtări liniștire și puteri noi?!

Nu există pentru om cinste mai mare decât aceea că se poate ruga, că el își poate ridica — peste tot ceea ce face aici pe pământ — privilegiile la Dumnezeu și poate să vorbească cu El ca un prieten către prieten; că el este așa fel creat, încât poate face aceasta fără a pieri; că el se poate ruga Lui nu numai tremurând, ci poate chiar să aducă înaintea Sa micile sale doruri și dorinți.

Pr. Dr. CORNELIU SÂRBU

deamnă, după cum e cazul cu zelul nostru apostolic.

Să privim pe acest părinte Iair, ingenunchiat la picioarele lui Iisus pentru izbăvirea ficei sale, și vom înțelege îndată cât de departe sau de aproape suntem noi de fapta lui, cât de mult sau de puțin ne aruncăm și noi la picioarele Domnului cu rugăciuni și lacrimi, pentru fiii noștri sufletești, loviți de toate săgețile iadului.

O, cât ne mustră pe noi, preoții, acest părinte ingenunchiat la rugăciune pentru fice sa. Și mustrarea lui e cu atât mai mare, cu cât că el avea în grije doar trupul muritor al ficei sale, pe când noi preoții avem în grije atâtea suflete nemuritoare, din cari unul singur prețușeste mai mult decât cerul și pământul. Prin pilda lui Iair ingenunchiat, glasul Domnului ne întreabă: «Ce faceți voi, preoților, pentru mântuirea fiilor voștri sufletești? De câte ori ingenunchiați voi pentru ei, afară de liturgia duminicală? Unde sunt genunchii voștri bătătoriți de rugăciuni și lacrimile voastre de durere pentru ei, căci n'aveți, ca Iair, numai o fică, ci aveți sute și mii? Știți voi pe toți fiii voștri bolnavi sufletești? Știți voi câți se sbat chiar acum în ghiarele morții veșnice fără nici un ajutor din partea voastră? Oare nu vă gândiți că veți fi întrebați odată despre atâtea suflete pierdute?»

Nu te teme...

Dar va zice careva: eu îmi dau silința, predic regulat la liturgie, dau îndemnuri și sfaturi creștine de câte ori am ocazie, mă lupt să înlătur obiceiurile rele, dar înzadar. Oamenii nu se îndreaptă, nu mă ascultă; străduințele mele nu dau roade. Le arăt calea vieții și calea morții, și ei merg spre pierzare. Din pricina asta cu durere și lacrimi am ingenunchiat și eu ca Iair înaintea Domnului Iisus. Și totuși văd mereu cum fiii mei sufletești cad în păcate de moarte.

Dar să nu ne pierdem nădejdea, iubite frate. Iair își pierduse și el nădejdea când a auzit că ficea lui chiar a murit. Dar aici intervine dragostea și puterea lui Dumnezeu față de celce se încred în El. Totmai când Iair își lua gândul dela izbăvirea ficei sale, Domnul Iisus intervine să-l întărească zicându-i: «Nu te teme, crede numai». O, dragoste și milă nespūsă a scumpului nostru Mântuitor, ce minunată

te arăți celor ce te caută! Ție toate îți sunt cu puțință, *dacă credem*.

O, iubite frate întru preoția Domnului Hristos, misiunea noastră e într'adevăr nespūs de mare și grea față de puterile noastre mici și slabe. Și totuși noi avem la îndemână cheile atotputerniciei dumnezeiești. Cu credință și nădejde neclintită în Domnul puterilor, noi putem aduce pe Iisus lângă toți cei bolnavi sau morți sufletește, întocmai cum a făcut Iair.

Să nu uităm lucrul acesta. Să nu uităm că mântuirea lumii atarnă nu de puterile noastre, ci de dragostea și puterea Tatălui ceresc. Dar să nu uităm nici aceea că noi preoții suntem rânduți cu chivernisirea tainelor și puterilor dragostei lui Dumnezeu față de oameni. Deci să nu ne temem, orice greutateți întâmpinăm, ci să ne întrebăm mereu: oare folosim noi destul darul care este în noi? Oare folosim noi destul puterea și ajutorul lui Dumnezeu? Oare nu stăm noi nepăsători și față de cei bolnavi, și față de Doctorul cel mare? Căci noi stăm între cer și pământ, între doctor și bolnavi, iar slujba noastră este să aducem pe bolnavi la Doctor și să chemăm pe Doctor la bolnavi, după cum e cazul.

Întrebarea supremă este deci: ne împlinim noi misiunea aceasta, sau poate am uitat și de bolnavi, și de Doctor?

Preotul Nicolae Vonica

Meditație

Cuget omenesc și cuget ceresc

Un pelerin și-a întrebat odată ingerul păzitor: Care dintre oameni este cel mai bineplăcut înaintea lui Dumnezeu? Ingerul i-a răspuns: Ești cucernic, citești Sf. Scriptură, cunoști învățătura Bisericii, spune-mi tu.

Creștinul nostru, care umblase mult pentru a dobândi cunoștința duhovnicească și era un om încercat, a răspuns ingerului:

Cel mai bineplăcut pământean înaintea ochilor lui Dumnezeu este copilul în strălucirea nevinovăției sale. Nu, a explicat ingerul. Atunci fecioara care în desăvârșită curățenie se dăruiește lui Dumnezeu. Nu, a răspuns ingerul: Dar mucenicul care moare pentru credință? Nici el! Apostolul care merge la propovăduire printre păgâni, — nici acela zise ingerul.

Creștinul nostru n'a cutezat să spună mai departe, ci întorcându-se rugător către inger, a zis: Vorbește tu cu sollă din ceruri, căci eu pământeste cugetând, greșesc. — Care este omul cel mai bineplăcut înaintea lui Dumnezeu?

Atunci ingerul l-a dus la o închisoare și s'au oprit în fața celei mai întunecate celule. Acolo un tâlhar își mărturisise, în adâncă umilință și căință, vina grea a păcatelor sale și plângea cu amar.

„Iată omul cel mai bineplăcut înaintea cerului”, a zis ingerul și s'a făcut nevăzut.

Prelucr. de Preot Gh. Secaș

Conferință preoțească. — Preoțimea ortodoxă a tractului *Agnita* și-a ținut conferința pastorală de toamnă, de această dată, în parohia *Coveș*, sub președinția Părintelui protopop *Emil Păcală*, în 24 și 25 Octomvrie 1942.

După ce s'a făcut invocarea Duhului Sfânt, în dimineața zilei de 24 l. c., se deschide ședința adunării prin părintescul cuvânt al președintelui cu sfaturi pentru greutatea vremurilor: — «să nu-ți fie socotită ție parohia o moșie, ci mai degrabă te arată un neînfricat administrator al ogorului sufleteș al păstoriților tăi».

Părintele *Pétru Târziu* din Seliștat citește lucrarea «*Biserica și asistența socială*», după care au luat cuvântul mai mulți preoți. De remarcat observațiile ce le face Păr. *Nichifor Todor* pe marginea lucrării, zicând: Prima asistență socială, de care avem lipsă, e asistența sufletească a noastră înșine, a părinților sufletești ai satelor, respectul reciproc, de-a te coborâ ca

să ridici pe aproapele tău întru Hristos, — acolo unde tu ești, deschizătorul de lumină al vieții noastre. Mai multă cum-pănire a vorbelor, cu eliminarea din vocabularul preotesc a celor condamnate de Ap. Pavel în epistola către Eteseni...

După masa comună, urmează lucrarea Părintelui *Rosalim Boca* din Merghindeal: „Cuvântul oamenilor mai mari despre Sf. Scriptură”, prin care ne-a adus probe puternice că Biblia nu poate fi tăgăduită de adevărații făclieri ai culturii.

Părintele consilier *Gh. Secaș*, reprezentant I. P. Sf. mitropolit, după salutul P. C. Părinte protopop, ține un preșos cuvânt de îndrumare sufletească, cu mâncare dela însemnătatea cunoașterii cu temei a Sf. Scripturii, în viața de toate zilele a preotului.

Urmează „Gânduri despre problema răului la Fericitul Augustin”, note pe marginea cărții dlui Dr. Const. C. Pavel, o lucrare a Părintelui *Nichifor Todor* din Ilimbav.

După ce se fac unele comunicări și propuneri, preoții au purces spre biserică satului unde s'a slujit vecernia și pavecernia mare, la care au predica P. C. Părinte consilier *Gh. Secaș*, apoi Păr. Vasile Cheșcu-Ghijasa de jos, despre sufletul omenesc, cu frumoase pilde care au impresionat mulțimea credincioșilor.

În dimineața zilei următoare s'a slujit utrenia și sf. Liturghie de un sobor de preoți, răspunsurile fiind date de corul bis. ort. din Agnita sub conducerea Părintelui *Emil Pora*. A predica Păr. *V. Bonea-Foldea*, despre năvala demonilor din latură Gadarenilor, și Păr. consilier *Gh. Secaș*, arătând zdrobitoarea luptă ce se poate da pentru câștigarea unui suflet omenesc.

După masă s'a slujit un sf. maslu pentru binele și pacea de obște, sfârșindu-se poposirea după în cântările Oastel Domnului, după care a urmat cuvântul de mulțumită a Părintelui din loc *Mihail Leicu*, expedindu-se apoi o telegramă dlui *Aurel Popa*, secretarul general al Cultelor, București. Asistent

Cerc pastoral. — Cercul preotesc „Topârcea” a ținut ședință în 20 Sept. 1942, la Amnaș.

Acți pătorește cu vrednicie părintele *Ioan Giurgiu*. E de ajuns să fii într'un sat cu minoritari primul dintre oieri: „Noi stabilim prețul fructelor la Sibiu”, — ne spune Păr. *Giurgiu* — „dacă ar lipsi amănșeni, n'ar mai fi fructe pe piață”.

Biserica e zgrăvită nu demult cu culori deschise și cu citate alese din Sf. Scriptură.

După vecernie facem sf. Maslu pentru ostașii de pe front. Rostesc predica Păr. *Chiorean* din Alămor și *Ilea*.

Primul pe lângă sfaturile frumoase îndeamnă pe amănșeni la păstrarea portului și a datinelor bune românești; al doilea explică evanghelia dela Maslu cu citatul: „Prieten, cine m'a pus pe mine judecător peste voi”.

În esență arată că dacă la baza edificiului omenesc ar fi iubirea creștină, n'ar mai fi judecăți între frați, ci armonie între popoare.

Toată lumea e stropită cu aghiasmă și miruită la sfârșit, plecând fiecare mulțumit de osteneala părinților lor duhovnicești, despre care a spus părintele din loc în cuvântul de mulțumire: „Ni-ați dat și nouă, cucernici frați, câteva fărâme din pâinea cu care Mântuitorul a săturat popoare în pustie”. — *Coresp.*

Nr. 11, 237—1942.

97 2—3

Concurs din Oficiu

Pentru întregirea parohiei vacante **Ariud**, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Cererile de concurs se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Sibiu, din ședința secției bisericesti, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 19 Oct. 1942,

Consiliul Arhiepiscopesc

Dela Universitatea „Daciei Superioare”

În cadre solemne s'a făcut, Duminică, inaugurarea cursurilor universității „Daciei Superioare” din Cluj, refugiată la Sibiu.

În catedrala mitropolitană s'a săvârșit, la ora 10, serviciul religios, împreună cu un parastas întru pomenirea eroilor căzuți în război din șirurile studenților și profesorilor. A cuvântat, pentru studenție, Păr. protopop și profesor *A. Nanu*, spiritualul universității.

Urmând sfințirea drapelului universității și ale facultăților, a slujit I. P. Sf. Sa Mitropolitul *Nicolae* al Ardealului, în fruntea unui sobor de preoți. Publicăm, în alt loc al ziarului, vorbirea ținută la acest prilej de Înaltul chiriarh dela Sibiu.

Dela catedrală publicul s'a îndreptat spre sala dela Teatrul municipal, unde s'a desfășurat ședința inaugurală, în care dl rector al universității, *Dr. Iuliu Hașeganu* a rostit discursul despre: „Anul de muncă în serviciul neamului” și progresul științific și educativ realizat de universitate.

După amiază, la ora 4, s'a sărbătorit reșezarea temporară a statuei lui *Andrei Mureșanu* în fața palatului universitar. S'au rostit aici: o rugăciune, compusă de I. P. Sf. mitropolit *Nicolae*, și un cuvânt festiv ținut de prof. *Dr. R. Căndea*.

Seara, la ora 6, în sala prefecturii județului Sibiu, s'a deschis seria cursurilor de sinteză, prin prelegerea profesorului, prof. *Dr. I. Lupas*, care a vorbit despre epocile istorice în evoluția politică a Ardealului.

INFORMAȚIUNI

Pentru invalizi. Eforia ostășească pentru militari și invalizi, înființată din ordinul Mareșalului Conducător, va clădi pe terenurile dela Cotroceni un mare palat al invalizilor cu scop de-a adăposti pe toți mutilații eroi, cari și-au dat sângele pentru țară. Palatul invalizilor va costa suma de peste un miliard de lei.

Dr. Ioan Papp, primul președinte al *Curții de Apel din Sibiu*, și-a lăsat averea dela *Beiuș*, în valoare de 5 milioane lei, *Episcopiei de Oradea-Beiuș*, cu scopul ca din veniturile ei să se ajute la învățătura copiilor sărăcuți și săraci din *Beiuș* și jur. Actul acesta de donație așează pe dl *Ioan Papp* în rândul marilor binefăcători ai neamului nostru, — ca fiu bun al Bisericii noastre s'a dovedit încă de multă vreme.

Consilieri eparhiali au fost aleși, în vicariatul Alba-Iulia, PP. CC. Lor părintele *Teodor Ciurus*, redactorul organului eparhial „*Renașterea*”, și Păr. profesor *Lucian Munteanu*.

Pentru C. preoți din jud. Făgăraș. Adunarea preotească ce urma să se țină în 17 ale lunii curente la Făgăraș, se amână pe mai târziu.

Sprîjin pentru instituție culturală. Comunitatea de Avere dela *Caransebeș*, al cărei președinte este dl colonel *R. Boldea*, a votat suma de 40 mii de lei pe seama bibliotecii profesionale dela Academia teologică din orașul lui *Doda* și *Popasu*, de fericită amintire.

Măsuri înțelepte au luat organele școlare din Arad cu privire la disciplina elevilor dela școalele secundare din municipiul Arad. Între altele, s'a oprit plimbările după ora 6 seara pe stradă, precum și frecventarea localurilor de cinematograful și teatru fără învoirea direcțiunii școlare sau a dirigenților de clasă. S'a mai hotărât ca tinerimea acestor școli să fie însoțită, la serviciile religioase totdeauna de către un profesor sau profesora.

Semnalizatoare. Guvernul țării a hotărât să așeze, pe toate drumurile și șoselele din țară, semne care să arate direcția lor. Ingrijirea și păstrarea acestor semnalizatoare sau indicatoare cade în sarcina comunelor. Se prevăd aspre pedepse pentru cei ce ar strica sau ar distruge astfel de semne.

Scriitori din 14 țări s'au întrunit recent în istoricul oraș al clasicismului german, în *Weimar*, unde a trăit și a scris Goethe, și unde în anul trecut a luat ființă „Asociația scriitorilor europeni”. Autori apreciați și-au dat și de astădată întâlnire la *Weimar*, — de față au fost 60 de scriitori din 14 națiuni europene. Din *România* au participat scriitorii: *Liviu Rebreanu*, *Ion Marin Sadoveanu* și *Herescu*.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminică în 8 Noemvrie 1942, servesc: Prof. *Mih. Neagu*, prof. *Dr. Teodor Bodogae* și cons. *Dr. Spiridon Căndea*; diaconii: *Anatolie Scurtu* și *Dr. Grigore T. Marcu*. Predică: Prof. *Dr. T. Bodogae*. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, *Pr. Ioan Muntean*.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae* al Ardealului. Abonamentul pe un an: 400 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, str. Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. *Dr. Grigorie T. Marcu*. — Numeri 9—10 pe Septembrie—Octombrie 1942 cuprind: **Despre Sinodul dela Iași (1642)**: Preot *Dr. Teodor Bodogae*; *Petru Movilă* și Sinodul dela Iași (1642). — Preot *Dr. Ilarion V. Felea*; Știința și religia. Preot *Dr. Corneliu Sârbu*; Natura și valoarea timpului. Preot *Dr. Isidor Todoran*: Filosofia religioasă a lui *Nicolae Berdiaeff*. — *Dr. Grigorie T. Marcu*, Preot *Dr. Ilarion V. Felea*, Prof. *Septimie P. Gherman* și *Minodora Belea*: Mișcarea literară: Rasă și religie. Ortodoxia. Personalitatea filozofului *Leibniz* și opera sa filozofico-religioasă. Născocirea familiei în statul sovietic. De unde a provenit credința în Dumnezeu. — *Dr. Grigorie T. Marcu* și *Dr. Teodor Bodogae*; Cronica: † *Episcopul Ghenadie Niculescu* al Buzăului. † *Profesorul Hans Lietzmann*. — *Gr. T. M.* și *T. B.*: Note și informații: *Vizita P. Sf. Episcop Nicolae Colan* în România. „Gândirea” despre alegerea P. Sf. Episcop *Nicolae Colan* ca membru activ al Academiei Române. „Poziția dlui *Lucian Blaga* față de Creștinism și Ortodoxie”. Clerul nostru în război. Un nou consilier arhiepiscopesc la Sibiu. Două premii bine întrebunțate. Noul reviste bisericesti în provinciile desrobite. „Idealism și Protestantism”. Alții despre Ortodoxia răsăriteană. † *Abatele Zavoral*. Suferințele bisericilor din țările baltice. Epilogul chestiunii unui fugar. *Mărunte*.

Nr. 249—1942

[95] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Biertan**, protopopiatul **Târnava mare**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
 2. Casă parohială cu dependențe în stare bună.
 3. Sesiune parohială 5 jug. arător 27 fânațe care se poate transforma în arătură.
 4. Stola fixată pentru farohiile din protopopiat, aprobată de P. V. Consiliu cu org. Nr. 4655—1942.
- Șase stânjini lemne de foc.
- Cererile de concurs, cu toate documentele și cu încuviințarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc **Dumbrăveni** în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc în vreo *Duminecă* sau *sărbătoare* biserică, spre a se face cunoscuți parohienilor.

Dumbrăveni, la 4 Oct. 1942.

Oficiul protopopesc ort. român **Târnava mare** în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Dragolea
protopop

Nr. 11062—1942

[96] 3—3

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa I-a (ntâia) **Jina II** din protopopiatul **Mercuria**, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele parohiei:

1. Salar dela Stat.

2. Stola uzitată în protopopiat.

Cererile de concurs, înzestrate cu toate documentele necesare și cu încuviințarea de candidare din partea I. P. Sfințitului Mitropolit, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc al **Mercuriei** (jud. Sibiu), iar candidații se vor prezenta în parohie, cu înștiințarea protopopului, pentru a face cunoștință cu poporul.

Mercuria, 30 Septembrie 1942.

Dumitru Ciuchendea
protopop

Nr. 327—1942

[93] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I dela **Biserica Sf. Nicolae din Brașov-Scheiu II**, protopopiatul **Brașovului**, în conformitate cu ordinul Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 10,717—1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venite împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.

2. Locuință în natură după disp. oibilitate, sau bani de cvartier.

3. Sesiune parohială 31 jug.

4. Stola obișnuită.

Cererile de concurs însoțite de documentele necesare și de încuviințarea de candidare, esoperată dela I. P. Sf. Sa Mitropolitul, se vor înainta în termen subsemnatului Oficiu protopopesc.

Concurenții se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a Oficiului protopopesc în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii, a cânta, a predica și eventual a celebra în **Biserica Brașov**, în 7 Octombrie 1941.

Dr. N. Stinghe
adm. protopopesc

Nr. 49/1942

[87] 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc la **biserica ortodoxă-română din parohia Crișeni-Călan**, protopopiatul **Hațeg**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „Telegraful Român”.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat, dacă va fi bugetat cu 1 Aprilie 1943, pentru care parohia nu garantează;

2. Cantorul ales va fi angajat în serviciul Uzinei metalurgice din **Călan** într'un post corespunzător pregătirii sale;

3. Venitele stolare uzitate în parohie;

4. Până la salarizare, parohia va pune la dispoziția cântărețului locuință și luminat în mod gratuit.

Candidații trebuie să fie absolvenți ai Școlii de cântăreți bisericesti „**Dim. Cunțan**” din Sibiu și pricepuți la dirijarea corului bisericesc.

Se menționează că cel ales, în afară de săvârșirea serviciului divin în *Dumineci* și *sărbători*, este obligat să fie și peste săptămână la săvârșirea serviciilor divine.

Ceice doresc să ocupe acest post, vor înainta cererile de concurs oficiului parohial și se vor prezenta la sfânta biserică într'o *Duminecă* pentru a fi cunoscuți.

Crișeni, din ședința Consiliului parohial dela 19 Septembrie 1942.

Pr. Adam Lăzărescu **Corneliu Pop**
președinte secretar și epitrop

Văzut.

Oficiul protopopesc:

Hațeg, 6 Octombrie 1942.

Ieronim Ciocan
protopop